

EDITORIAL OMICRON

Títol: GIOCONDO (Poemes contra Israel Clarà i altres perjudicats)

Autor: Israel Clarà

Col·lecció: Charta avrea, 32

Pròleg: Maria-Isabel Segarra

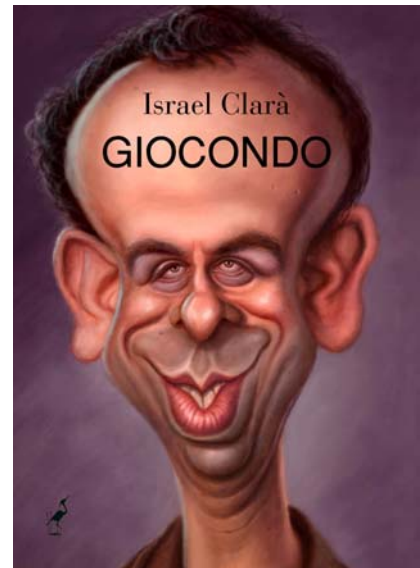
Pàgines: 80

Format: 17,3 x 24 cm

Enquadernació: Rústega cosida amb solapes

PVP: 14 euros

ISBN/EAN 978-84-92544-77-6

«[...] Israel Clarà passa revista a les persones que li són més properes, i fa de la hipèrbole i el comentari descarnat les eines poètiques que ens arrenquen la riassa. Hi desfilen el pare —un ganàpia una mica sord, però tendre—, l'amiga fidel en l'aventura literària que es banya en litres de perfum, el poeta amic aclaparat per l'èxit, l'amic de dinars i sobretaules que desplega la saviesa pràctica de la vida davant dels ulls atònits del poeta, la gelosia amarga que li devora les entranyes en veure com l'amiga de l'ànima se sent, de cop i volta, trastornada per un amor que, més que cec, és coix i manc i ve de la guerra fet un Cristo. L'amiga madura, que no pot sostreure's als plaers etílics ni en les situacions més íntimes...» (Del pròleg *La poesia en el tocador*, de Maria-Isabel Segarra).

«Pels boscos més jolius del Papiol
saltava una figueta despullada
que amb ulls de peix bullit i de mussol
es rebofcava alegre i confiada.

Amb el vent a favor i alçant el vol
se li caga un colom a l'espina:
—Ocellots dels collons...! Al Papiol
ni una figa pot viure empolainada!

Els artistes l'assetgen, quin cangueli!
Petrarca es fa una palla i Botticelli
la confon amb la Venus d'Uldecona.

Espantada i humida, la figueta
s'enfila dalt d'un arbre i el poeta
encara, des de baix, li veu la xona.»

ISRAEL CLARÀ. Aquest geni, prodigi i eminència de les lletres va tenir l'encert de néixer uns dies després de morir Franco, l'u de desembre de 1975, la qual cosa fou tot un detall per part seva, la veritat. Va estudiar en una escola religiosa de l'Opus Dei, fet que li va permetre de combregar quasi bé cada dia, per la qual cosa no va mai a missa, perquè ja les té totes acumulades.

Progressista de jove, amb el temps s'ha anat tornant més conservador fins a convertir-se en un *fatxa*, ja que considera que primer s'ha de progressar i després conservar el que

s'hagi progressat abans. Cal destacar que és un enemic acèrrim de les libèl·lules i, libèl·lula que enganxa, libèl·lula que es carrega sense pietat.

Té el mal costum d'escriure llibres de poemes i a sobre comet el genocidi de publicar-los. Ha escrit tal quantitat d'obres que, pel bé del lector i manca d'espai en aquesta solapa, no ens entretindrem a enumerar.